

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΟΥ ΖΑΚΧΑΙΟΥ (Λουκ. 19, 1 - 10)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Φιλοθέη, στις 28/1/2001)

Το χαμένο κλειδί

Είναι γνωστή η ιστορία. Ένας άνθρωπος γύριζε νύχτα στο σπίτι του. Κάποια στιγμή κατάλαβε ότι είχε χάσει τα κλειδιά του και άρχισε να βασανίζει το μυαλό του: «πού τα έχασα; πού θα τα βρω;». Τελικά πήγε κάτω από ένα φανάρι του Δήμου έσκυψε και έψαχνε. Σταματά δίπλα του ένας περαστικός και τον ρωτά:

-Γιατί ψάχνεις; Τι έχασες;

-Έχασα το κλειδί μου.

Κοιτάζει και αυτός και του λέει:

-Δεν φαίνεται τίποτε. Είσαι σίγουρος ότι το έχασες εδώ;

-Δεν είμαι σίγουρος, απαντά.

-Τότε γιατί ψάχνεις εδώ;

-Γιατί εδώ βλέπω!

Τον πρόσεξε καλύτερα ο περαστικός και είδε ήταν μεθυσμένος. Έκανε τον σταυρό του, τον άφησε να ψάχνει εκεί που τον βόλευε και έφυγε λέγοντάς του:

-Εγώ δεν το βλέπω πουθενά. Αλλού το έχασες.

- Ναι, αλλού το έχασα. Αλλά εδώ βλέπω και εδώ ψάχνω.

Φαίνεται απίστευτο, αλλά σαν κατόρθωμα μεθυσμένου είναι παραδεκτό.

Μήπως και εμείς μοιάζουμε με μεθυσμένο, που έχασε το κλειδί του και ψάχνει «όπου να 'ναι» να το βρει; Το καταλαβαίνει βέβαια ότι κάτι έχει χάσει και ψάχνει να το βρει, πού; Στην ταβέρνα, στο καπηλειό, στο κέντρο διασκέδασης.

-Τι ψάχνεις να βρεις ευλογημένε;

-Να, με απασχολεί ένα πρόβλημα: Αν κλείσω τα μάτια μου πού θα πάω; Υπάρχει αιώνια ζωή; Υπάρχει ψυχή; Αλλά γιατί να ζαλίζομαι μ' αυτά; Το κρασάκι είναι το παν. Να πιείς και να ευχαριστηθείς!

Πού ψάχνεις;

Αν ψάχνει ο άνθρωπος να βρει απάντηση για την ψυχή του και για την αιώνια ζωή, στην ταβέρνα και στο κουτσομπολιό, τι λέτε; Δεν μοιάζει με εκείνον που ψάχνει κάτω από το φανάρι να βρει τα κλειδιά του, που όμως τα έχασε αλλού;

Μάλλον!

Δύσκολο το πρόβλημα της αιώνιας ζωής αλλά και ουσιαστικό. Γιατί; Γιατί αν υπάρχει αιώνια ζωή, παράδεισος και κόλαση, αν υπάρχει βασιλεία του Χριστού με αιώνια χαρά, με αγαθά που όπως είπε ο Απόστολος Παύλος: «οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε» μάτι δεν τα είδε ποτέ, αυτί δεν τα άκουσε ποτέ, καρδιά δεν μπόρεσε ποτέ να τα νοσταλγήσει, αν υπάρχουν τόσο ωραία πράγματα που έχει ετοιμάσει ο Θεός, για εκείνους που Τον αγαπάνε και διαρκούν εις τους αιώνες των αιώνων, τότε μπαίνει το ερώτημα:

Θα υπήρχε κανένας, τόσο τρελλός και τόσο μεθυσμένος, που να μην έβαζε πρώτη προτεραιότητα στην ζωή του, να φτάσει την αιώνια ζωή κοντά στο Χριστό;

Στην επίγεια ζωή μας, ψοφάμε για λίγη χαρά και για να την βρούμε θυσιάζουμε τόσα και τόσα. Και πετάμε κόπους μηνών και χρόνων, για να ευχαριστηθούμε λίγες φορές και για μερικές ημέρες. Ε, λοιπόν, αν κάνουμε τόσες θυσίες για τα πρόσκαιρα, τι δεν θα θυσιάζε ένας σκεπτόμενος άνθρωπος για να αποκτήσει την αιώνια ζωή; Οι κόποι του Αγίου Αντωνίου και τα μαρτύρια του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου θα μας φαινότουσαν τίποτα, μπροστά στην αιώνια ζωή.

Αλλά ψάχνουμε λάθος. Και για να μας συνετίσει ο Θεός, φρόντισε με την πανσοφία Του να βλέπουμε την αλήθεια στο Ευαγγέλιο. Φρόντισε να γραφτεί το Ευαγγέλιο, για να μας μιλήσει, για να μας συνετίσει, για να μας καλοκαρδίσει, για να μας κάνει να καταλάβουμε την αλήθεια και το σωστό.

Δική μου η ζημιά αν χάσω τον θησαυρό

Τι λέει το σημερινό Ευαγγέλιο; Πήγαινε ο Χριστός στην Ιεριχώ. Πολύς κόσμος έτρεξε να Τον δει. Το άκουσε και ένας αρχιτελώνης, ο Ζακχαίος, που ήταν πολύ πλούσιος. Τι σημαίνει ότι ήταν πολύ πλούσιος; Είχε φανταστεί ότι ευτυχία στον κόσμο είναι να γεμίσεις την τσέπη σου, για να μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις. Να φας όσο θέλεις, να πιείς όσο θέλεις, να γλεντήσεις όσο θέλεις και να αγοράσεις ό,τι θέλεις. Και να προσθέσουμε: και όποιον θέλεις. Γιατί δυστυχώς αγοράζονται και οι άνθρωποι. Και πουλιούνται.

Αφού είχε φανταστεί ότι αυτά είναι η ευτυχία, φρόντιζε να κάνει και παρανομίες ακόμη, για να «κάνει» τις τσέπες του «μέχρι εκεί πέρα». Αλλά είδε ότι δεν χόρτασε, δεν γέμισε η καρδιά του. Η κοιλιά του μπορεί να γέμισε, η καρδιά του δεν γέμισε.

Κατάλαβε ότι είχε πάρει λάθος δρόμο... Γι' αυτό όταν άκουσε ότι έρχεται ο Χριστός, είπε: «πάω να τον δω και εγώ. Λες να είναι όπως τον λένε εκείνοι που τόσο τον θαυμάζουν;». Όμως ήταν κοντός και επειδή είχε μαζευτεί κόσμος, κινδύνευε να μην τον δει. Ανέβηκε λοιπόν πάνω σε μια συκομουριά, για να τον δει άνετα.

Φανταστείτε τη σκηνή.

Σπουδαίος άνθρωπος με μεγάλη θέση, κάθεται σαν πιτσιρίκι στα κλαριά ενός δένδρου. Γιατί το έκανε ο Ζακχαίος; Γιατί είπε μέσα του: «Ψάχνω, και το έχω καταλάβει ότι μπορεί να είναι θησαυρός κρυμμένος, σ' αυτό το Πρόσωπο. Μπορώ βέβαια να πω: "δεν βαριέσαι, ό,τι δω και αν δω. Στο κάτω-κάτω εγώ έχω τις δουλειές μου, εγώ τα χρήματά μου ξέρω, ας είναι ό,τι θέλει". Αλλά αν πω έτσι έχασα την ευκαιρία. Και ποιός θα είναι ο χαμένος; Εγώ. Τίνος η ζημιά; Δική μου. Ούτε του γείτονα, ούτε της γειτόνισσας, ούτε του άλλου».

Αρκεί ένα βηματάκι

Όταν ο Χριστός πέρασε κάτω από την μουριά, άνοιξε ο Ζακχαίος τα μάτια του και Τον κοίταξε.

-Για κοίταξε αδελφέ την εικόνα του Χριστού. Τι βλέπεις;

-Βλέπω μια ζωγραφιά.

- Αν τον έβλεπες τον Χριστό άνθρωπο, τι θα έβλεπες με τα μάτια τα σωματικά;
- Έναν άνθρωπο.
- Πόσο χαριτωμένο;
- Πιο χαριτωμένο από τους άλλους.
- Τι θα μπορούσες να καταλάβεις μόνος σου;
- Όχι και πολλά πράγματα.

Έτσι δεν είναι η αλήθεια; Άμα τα έβλεπαν «όλα» μόνο από τα «εξωτερικά», θα ήταν και ο Καϊάφας και ο Πιλάτος πιστοί, δεν θα Τον σταύρωναν.

Αλλά, τι έκανε ο Ζακχαίος; Δεν κοίταξε να δει φυσιολογικά, εξωτερικό παρουσιαστικό, αλλά κοίταξε να δει: είναι ο Χριστός το φως το αληθινό; Είναι η αλήθεια; Είναι εκ του ουρανού και όχι από την γη; Θα πείτε και τι θα καταλάβαινε;

Εκείνο που δεν μπορεί να καταλάβει ο άνθρωπος όταν αναζητεί την αλήθεια, τον βοηθάει ο Θεός και το καταλαβαίνει. Και τι συνέβη; Ενώ περνούσε από κάτω ο Χριστός, σήκωσε τα μάτια του και κοίταξε τον Ζακχαίο. Τον κοίταξε σαν να του έλεγε: «Ζακχαίε, εκεί επάνω ανέβηκες; Πριν ανεβείς Εγώ σε είδα. Και τι έχεις μέσα στην καρδιά σου, Εγώ το ξέρω. Γι' αυτό κατέβα γρήγορα. Πάμε στο σπίτι σου. Έρχομαι στην Ιεριχώ για να μείνω στο σπίτι σου. Θέλω να Με περιποιηθείς εκεί».

Ο Ζακχαίος κατέβηκε αμέσως. Γιατί; Γιατί είδε πολλά! Με τον Χριστό δεν ήταν φίλοι, ούτε γνωστοί. Δεν είχαν ξαναϊδωθεί. Αλλά ο Χριστός, κατάλαβε τον πόνο του, τη λαχτάρα του. Έτρεξε λοιπόν στο σπίτι του και υποδέχθηκε τον Χριστό γεμάτος χαρά. Γιατί γεμάτος χαρά; Επειδή θα ξόδευε τα χρήματά του, για να περιποιηθεί ένα τσούρμο, καμιά δεκαπενταριά ή και πενήντα ανθρώπων που δεν τους γνώριζε; Όχι γι' αυτό! Αλλά, γιατί κατάλαβε πως δέχεται τη Ζωή.

Ο Χριστός όταν μπήκε στο σπίτι του, είπε: «Ζακχαίε σήμερα σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο». Σήμερα μπήκε η σωτηρία σ' αυτό το σπίτι. Και ο Ζακχαίος ευχαριστημένος απάντησε: «Κύριε τα ημίση των υπαρχόντων μου, δίδωμι τοις πτωχοίς». Τώρα κατάλαβα και εγώ ότι αυτά δεν έχουν αξία, τα μισά λοιπόν στους πτωχούς. Και όποιος έχει την εντύπωση ότι τον αδικήσα, τετραπλάσια θα του αποδώσω. Πρόσθεσε ο Χριστός για το Ζακχαίο: Είναι και αυτός παιδί του Αβραάμ, του ευλογημένου πατέρα.

Τι σημαίνει αυτό για μας; Δεν επιτρέπεται, να χάνονται παιδιά του Θεού,

βαπτισμένα στο όνομα του Χριστού. Δεν επιτρέπεται άνθρωποι, που έχουν ευλογία από το νερό του βαπτίσματος, από το χρίσμα, άνθρωποι που πήραν την Θεία Κοινωνία να χαθούν. Δεν θέλω να χαθούν, είπε ο Χριστός. Και πρόσθεσε λόγια παρηγορίας για μας, λόγια φωτός, λόγια που ανοίγουν τις καρδιές να καταλαβαίνουμε ότι «ήλθε ο υιός του Θεού εις τον κόσμον ζητήσαι και σώσαι το απολωλός». Για να ψάξει, να βρει και να σώσει το απολωλός.

Από την στιγμή που κάνεις την πρώτη σκέψη να πλησιάσεις τον Χριστό και ψάχνεις να τον βρεις, ο Χριστός έχει απλώσει το χέρι Του από τον ουρανό και σε έχει πιάσει από το χέρι. Σε έχει αγκαλιάσει και σε τραβάει κοντά Του. Όπως αγκαλιάζει ο πατέρας το παιδάκι του και το τραβάει κοντά του. Έτσι σε τραβάει και ο Χριστός, την στιγμή που σκέφτεσαι: «Βαδίζω καλά; Μήπως χάσω την αιώνια ζωή; Μήπως υπάρχει και έχει τόση μεγάλη αξία η αιώνια ζωή και δεν το έχω φανταστεί;»

Πού λοιπόν θα ψάξουμε να βρούμε τον Χριστό;

Όχι κάτω από το φαναράκι του μυαλού μας, και μάλιστα μεθυσμένοι από διάφορες ιδέες και πάθη. Τον Χριστό Τον αναζητάμε στην Εκκλησία. Και στέκοντας εκεί λέμε: «Χριστέ μου, έλα κοντά μου, πιάσε με από το χέρι, πάρε με κοντά Σου, φώτισε τον νου και την καρδιά μου, αγίασε αυτό το ταλαίπωρο σαρκίο μου, να μη με εξουσιάζουν τα πάθη. Γιατί θέλω να είμαι δούλος Σου θέλω να είμαι παιδί Σου». Αμήν.-